

התיחסות לעמדת היוזץ המשפטי לממשלה בנוגע לחקירה

מזה שלושים שנים, אני משרת את המערכת המשפטית והציבורית במדינת ישראל. מתוכו, שנים ושש שנים שירותתי בפרקיליט הצבאי, שבע שנים האחרונות מהן בתפקיד הפרקליט הראשי (פצ"ר). בשנתיים וחצי האחרונות אני משמש בתפקיד מזכיר הממשלה. בכל שנותי במערכת המשפטית והציבורית, ובכל התפקידים אוטם מילאתי, פעלתי מטען ותחושת שליחות, בנאמנות למדינה, בערכיות וביוור. מעולם, עד לחקירה נשוא מכתב זה, לא הוטל דופי בטוהר המידע שלי, בערכי ובירשי.

בחודש יוני 2014, נחקרה המשטרה באربעה ימי חקירה. הטענה העיקרית בגיןה נחקרה התייחסה לכך שלאחר שהרמטכ"ל ביקש את עצמי המשפטית באשר להימצאות "מסמך רפואי" בידיו, שקלתי – ממש קרוב לממה – את היוזץ המשפטי שאtan לו בנושא, טרם שייעצתו לו לעדכן בדבר את היוזץ המשפטי לממשלה, כפי שאכן עשה בפועל מיד אחר מכן, כאשר באותו פרק זמן, לא עדכני עצמי את היומיש' לממשלה בדבר.

בצד זאת, ובאופן נלווה לטענה העיקרית, נטען שאף עדכני את הרמטכ"ל ואות עוזרו בתכמה של ישיבה שהתקיימה אצל היומיש' לממשלה לאחר חקירה שהתנהלה במשטרה בגין החשד לזרע המסמך, ישיבה שנערכה לאחר השלמה של החקירה, שהשניים (כמו גם אחד אחר בצה"ל) כלל לא היו בוגדר חשודים בה.

דבר הטענות נגיד, שהיום ברור כי היו חסודות שהר, פורסם בהרחבה בתקשורת. לאורך כל החקירה היה ברור לי, כפי שבורר גם היום, שפעلت כפי שהיה מצופה ממנו כפצ"ר, וכי לא נפל כל רבב במשדי. לא היה לי כל ספק כי כך גם יקבע בסיוםה של החקירה. יפים הם הדברים שכתב בעניין זה הפצ"ר לשעבר וועופט בבית המשפט המחוזי בדיםוס, תא"ל (במיל') אמוני סטרשנוב, עם פרסום ממצאי החקירה:

"ועל זוטי דברים שכאלת סבורה המשטרה כי יש לייחס לפצ"ר לשעבר עבירות פליליות חמורות של שיבוש עשיית משפט, הפרת אמונים, ועודין לא מוצו כל סעיף החוק בספר החוקים. לא מניה ולא מקצתיה".

אם אלה אכן הדברים המិוחסים לו, סבורני כי אין בהתנהלו של הפצ"ר ولو שמאן של עבירה פלילית או התנהגות בלתי ראייה, וכי הלהה למעשה, הוא פעל ללא דופי כפי שככל פרקליט צבאי או יוזץ משפטי סביר היה פועל.

כל שנותר עתה, הוא לסגור את התקיך בעניינו של הפצ"ר, לנעל אותו בשבועה מעולמים ולהטמינו שבע אמות באדמה. את ההתנצלות על העול והניסיונו לפגוע בשמו הטוב של הפצ"ר מנדלבלייט – ובמשתמע גם של פרקליטים צבאים לדורותיהם – אני משאיר לממשלה ולתקשות¹.

המסקנה כי פעלתי כושא וכי לא נפל כל דבר במעשי עולה באופן חד-משמעותי החקירה שנסגרה לאחרונה ליידי. חומרוי החקירה אף מלבדים כי הטענות שעלו בענייני מלכתחילה לא הצדקו פתיחה בחקירה פלילית. זאת, בין היתר, מושם שהחלהפתה בחקירה הובסתה על תשתיית ראייתית התחלתיות שגיה, שנבעה מהתרששות בנזילות הראייה המרכזית שעדמה בפני גורמי החקירה באותה עת, וכן מאחר שבסוגרת החלטה זו התעלמו גורמי החקירה מראיתה מרכזיות נוספת, ששוללת מכל וכל את החשדות שעלו בביבול בענייני.

¹ אמוני סטרשנוב, "הפצ"ר, הרור והעבר" [דעות אחרונות]; באון דומה, רוא את דבריו של פופי יידה שtron בראיון לעורך הכנסת, מטארכ' 25.8.15: "אני חשב שהוא שגעון לו [מנדלבלייט] הוא על גבול אי הוגנות אם לא חוצה את הגבול... סבב חבר הזה שהוא אפילו לא זוטר של ס"כ, קש��ש, העמידו אותו או יותר נכון שעשו חקירה, שעת על גבי שעת, אלו בצה"ל, אדם בכיר, מortho אותו בזאת ונותו" (ראו בכתבות: <https://www.youtube.com/watch?v=A1T99naHqSs&feature=youtu.be>), הטענו מתחילה בדקה ה-23).

ביום 20.5.15, פרסם היוזץ המשפטי לממשלה ברבים את החלטתו לגנוו את תיק החקירה בענייני (להלן: "ההחלטה הגניזה"). באשר לטענה העיקרית שעדמה בבסיס החקירה, דהיינו, שקידת היוזץ המשפטי שתתתי לרמטכ"ל באשר ל"מסמך הרפז" למשך קרוב ליממה, קבעה ההחלטה הגניזה כי עשית את "המעשה הנכון", וזאת, "בתוך זמו קצר ביותר".

אף על פי כן, במקביל לפرسות ההחלטה הגניזה, שלח היוזץ המשפטי לממשלה בראש הממשלה מכתב נוסף שעניינו בהשלכות מצאי החקירה על המשך כהונתי בתפקיד מזכיר הממשלה (להלן: "מכתב השלכות החקירה"), ובו נטען – בין השאר – כי דבק כי בכיוול "פגס ערבי-נורמלי".

ראוי לציין כי מכתב השלכות החקירה איןנו תולה את אותו "פגס ערבי-נורמלי" בעצם ההתנהלות המיוחתת לי בכיוול בקשר לאירועים נשוא החקירה. על פי המכתב, גם זה נובע מהאנו בו נהגתי במסגרת תפקידתי במשטרת. וזאת, מושם שלפי הנטען, בחקירות אלו מסרתי במכון גרסאות סותרות, במטרה להוכיח בדיעבד את התנהלותי הבועיתית בקשר לאירועים נשוא החקירה.

אליהו מאן? שמעבר לעובדה שבמהלך כל חקירותי מסרתי גרסה עובדות אחת וייחידה ביחס להתנהלותי במסגרת האירועים המדויברים (כפי שעולה בבירור מחומר החקירה), הרי שלא הייתה לי כל סיבה – כפי שטען מכתב השלכות החקירה – לנסתות ולהצדיק בדיעבד התנהלות בעייתית. זאת, מושם שבשים לב לא סברתי, ואף היום אני סבור, כי פעלתי שלא כשרה. כאמור לעיל, חומרה החקירה אף הם מלמדים מעבר לכל ספק, כי פעלתי כראוי וכי לא נפל כל רב במשעי. משכך, איזו סיבה הייתה לי להציג בכיוול באופן מכון בחקירותי גרסאות סותרות???

שני המסמכים האמורים מכתיימים אפוא לשווה את שמי הטוב, מבלי שהדבר נדרש כלל ועיקר לצורך ההחלטה על גינויו תיק החקירה בענייני, וכל זאת, מבלי שניתנה לי, על אף בקשתי, הזדמנות הוגנת ורואה לשטוח את טעוני טרם הפצנות.

כבר בפתח הדברים חשוב לציין, כי המסמך הנוכחי מתיימר להתייחס באופן מלא ומפורט למכלול הheiבטים הraiיטיים וה משפטיים הקשורים בחקירה, שמיוררת שלעצמה שאלות מטרידות כבאות משקל. תכליתו של המסמך היא לעמוד בתמצית על heiבטים המרכזים של החקירה אשר מלמדים, מעבר לכל ספק, כי לא נפל כל פגס להתנהלותי בקשר לאירועים בגין חקירתי, וכי איזו כל בסיס לטענה בדבר קיומו של "פגס ערבי-נורמלי" שדבק כי בכיוול.

כל שהדבר יזרע, אשמה להעמיד לרשות הוועדה או מי ממחבריה התייחסות מפורשת ונרבבת (המצויה ברשותי) לכל היבטיה של החקירה, לרבות התייחסות נרחבת לפגמים החמורים שנפלו בה, ובראשם האזנת סטור אסורה, הפרה של חיסיון היוזץ המשפטי והפרת חוק מבחן המדינה. על אף פגמים קשים אלו, שאללא התרחשו, החקירה בענייני לא הייתה באלה לעולם ולא הייתה נפתחת – במסמך הנוכחי אתייחס לגופם של דברים ולגופו של טענות; שכן, אני משוכנע בצדקה ובדקמת דרכי, ובכך שאין לי דבר להסתיר. כמו כן, אשמה להסביר על כל שאלה בעל-פה, ככל שאתבקש לכך עיי מי מחברי הוועדה.

עוד חשוב להזכיר כי על אף שהחקירה הקונקרטית בענייני הธนาלה כחלק מהפרשה הרחבה המכונה בשם "פרשת הרפז", הרי שבשים לב לא נטען שהיה לי קשר לסכסוך שהתנהל בתקופה הRELONOTIET בין לשכת שר הביטחון לבין לשכת הרמטכ"ל, ואף לא נטען כי נקטתי עמדה או כי פעלתי לטובה צד זה או אחר מקרב המהומות הנוגעים בדבר.

הטענה המרכזית בGINA התייחסה, כאמור, ליוזץ המשפטי שסייעתי לרמטכ"ל בוגיע להימצאות "מסמך הרפז" ברשותו.

בקשר זה, קיימות העובדות הבאות שאינן שונות בחלוקת: בМОזאי שבת, 7.8.10, נודע לי לראשונה מהתקשו על קיומו של המסמך המכונה "מסמך הרפז", וזאת, يوم לאחר פרסוםו בחדשות ערוץ 2. ביום ראשון, 8.8.10, לאחר שהוגשה תלונה במשטרת ביחס לחשד בדבר זיהוף

המסמך, שוחחתי בנושא עם היועמ"ש לממשלה, והוחלט כי החקירה ביחס לתלונה האמורה תיערך ע"י משטרת ישראל, ולא ע"י המשטרת הצבאית החקורת (מצ"ח).

בום שני, 9.8.10, עדכן אותו הרמטכ"ל דאו, ראל' (במייל) לגבי אשכזוי (להלן: **אשכזוי**) או הרמטכ"ל, ראשונה כי המסמך נמצא ברשותו מזה כשלושה חודשים, וביקש את עצמי בעניין. לאור העובדה שמלילא הייתה קבוצה לנו פגישה למחמת היום בשעות הבוקר בנטוא הופעתו של הרמטכ"ל בפני ועדת טרקל לחקר אירוע המשט, ביקשתי לשוקל את הדברים במהלך הלילה ("ילישון על זה לילה"). למחמת היום בוקר, בפתח פגישתנו, יעצתו לו להודיע על הדבר ליועמ"ש לממשלה, כפי שאכן עשה בפועל באופן מיידי, בשיחה טלפוןנית שקיים עימיו בnochותי.

עם זאת, בעוד שלפי הגרסה העובדת שאמווצה בהחלטת הגניזה, פגשתי עם אשכזוי בה עדכו אותו על הימצאות המסמך ברשותו ונרכחה ביום 9.8.10 בשעה אחת בצהרים, אני זכר – וכן גם מסרתי בחקירה ע"י משטרת (בחודש יוני 2014) ובבודתי בפני מבקר המדינה (בחודש דצמבר 2010) – כי פגישה זו נערכה בשעת ערב. על פי זכרוני, הגעתו לפגישה האמורה בנסיבות קקרה בלבד כל ועיקר את טענתי, המבוססת על זכרוני, כי נפגשתי עם אשכזוי בשעת ערב, וכי בפגישה זו הוא עדכן אותו על הימצאות המסמך בידיו.

ציין כי במועד חקירותי, ואף היום, אני זכר כי נפגשתי עם אשכזוי ביום ההוא בשעת צהרים. אולם, עצם אפשרות קיומה של פגישה מעין זו (דבר שב核实 מתיישב עם חומר הראיות), לא שולל כלל ועיקר את טענתי, המבוססת על זכרוני, כי נפגשתי עם אשכזוי בשעת ערב, וכי בפגישה זו הוא עדכן אותו על הימצאות המסמך בידיו.

בקשר זה יודגש כי אין בחותם החקירה כל ראייה התומכת בגרסה שאומווצה בהחלטת הגניזה ולפיה כבר בשעת הצהרים נודע לי על הימצאות "מסמך הרפו" בידי אשכזוי; ההיפך הוא הנכון – כלל הראיות הנוגעות לשאלת המדוברת מלמדות בבירור כי הדבר אירע רק בשעת ערב, כפי שזכרתי ומסרתי בחקירה ע"י

הן הרמטכ"ל, בעדותו בפני מבקר המדינה², והן עוזר הרמטכ"ל דאו, אל"ם (במייל) ארז וייר (להלן: עווזר הרמטכ"ל או וייר), בחקירה ע"י משטרת³, מתיחסים לכך שסביר יותר כי הפגישה המذבק בו ביא לדיונית את עובdet הימצאות השנות בזאת נתקה בנטוא – כי הוא אכן זכר את המועד הפגישה התקינה ביום שני. נכון אשכזוי בפני מבקר המדינה, מיום 16.2.11, עמי 190). בנסיבות החקירה של אותו יום, או עם ארז זה היה ביום. נכון. כי" גוזרת אשכזוי מכך שסביר יותר שהוא שזה היה בעבר אשכזוי במשטרת, כאשר השחוקרים מציגים בפניו ראייה חד-משמעית לכך שסביר בצהרים, כיימתי עס הרמטכ"ל בשעות רביע ושלוש וחצי אחר הצהרים באותו יום, מצבע בבירור על כך שזמנ

² עדויותיו של הרמטכ"ל בפני מבקר המדינה ובמסגרת חקירתו במשטרת כוללות גרסאות שונות ביחס למועד הפגישה בה עדכו אותה על הימצאות המסמך תוך שאשכזוי מציין – בזדמנותות השנות בזאת נתקה בנטוא – כי הוא אכן זכר את המועד המذבק בו ביא לדיונית את עובdet הימצאות השנות בזאת נתקה בנטוא – כי הוא אכן זכר את המועד הפגישה התקינה ביום שני. נכון אשכזוי בפני מבקר המדינה, מיום 16.2.11, עמי 190). בנסיבות החקירה של אותו יום, או עם ארז זה היה ביום. נכון. כי" גוזרת אשכזוי מכך שסביר יותר שהוא שסביר בצהרים, כיימתי עס הרמטכ"ל לאחר שקרה לילוגו למקומות, ושאலים הדבר נודע על מנת להציג בפני את המשפט, הוא משב: "אני לא יודע, אני לא יודע מהין הוא נכס אליל, אני לא יודע אם התקשלו לדבר על זה, אני לא יודע, זה שהיתה שיחתנו, אני לא יודע מתי הוא נכס לא יודע מהין הוא נכס אליל, אני לא יודע אם התקשלו לדבר על זה, אני לא יודע, זה שהיתה שיחתנו, אני לא יודע מתי הוא נכס אליו" (תמליל חקירה יפים 12.6.14, עמי 17, שורות 6-8). לעומת זאת, מוחקה ראייה עלה כי הדבר העיקרי שנטבע בזיכרונו של אשכזוי מזאתה פגישה בה הציג בפניהם את המסמך הוא המשפט לדבורי אמורתי לו: "בוא נחשב על זה הלילה" (תמליל חקירה מיטם 12.6.14, עמי 14, שורות 1-2; עמי 18, שורות 17-18; עמי 23, שורות 35-38; עמי 25, שורות 14-16; עמי 18, שורות 7-9, משפט שבוחרת מתיישב עם פישה בשעת ערב).

³ בחקירהו של וייר במשטרת מיטם, 6.4.14, הוא מတкар את פגישתי האמורה עם הרמטכ"ל באופן הבא: "בפגישה בינוים בו, הרמטכ"ל מדבר עם הפט"ר ומבהיר לו מה היה, הפט"ר מבקש לשוחב על זה, הרמטכ"ל נוטע הבינה להמשיך להתמונן לוועדת טרקל וכשהוא חוזר ביום שלישי בבוקר, אם אני זכר דבר ראשון על הבוקר הפט"ר נכס אליל ונקלי לו לפחות ליום"ש ובאותו רגע מתקיימת השיחה עם הפט"ר עד נכח שם לטיוב זרכוני". בחקירהו מיטם 16.6.14, כשוויר נשאל מתי מערכה הפגישה האמורה, הוא משב: "אני לא זכר מתי אבל אני מניח שסביר להלן כי מופיע בה בתכנית זו ואלה פגישה עם הפט"ר" (זקירת וייר במשטרת מיטם 16.6.14, עמי 4, שורות 84-86). גם לאחר ממשמעות בזוכני את הקלות השיחה שקיימו בשעה רביע ושלוש צהרים לערך, בה עדכתי אותו אודות תוקן שיחתי עם נזרי, שהתקיימה בחצי שעה קודם לכן, ברגע לאוון האיתור של "מסמך הרפו", וייר משב: "אני לא יודע אם הפט"ר יודע שהמסמך בשולמו בשלב זה, כמו שאמרתי קודם אני לא יודע ממי הייתה הפגישה הפישית" (זקירת וייר במשטרת מיטם 16.6.14, עמי 7, שורות 160-163).

קיומן, לא ידעתו על הימצאות המסמך בידי אשכני⁴, ומהאחרונה שבחן אף עלה כוונה שאפגש בהמשך אותו יום עם הרמטכ"ל, לאחר סיומו של פורום מטכ"ל שנערך בשעה חמיש וחצי בערב⁵.

יתר על כן, מעודתו של האלוֹף (צדרכטו אז) כדי איזנקוט בפני מבקר המדינה במסגרת בדיקת "פרשת הרפז" עלתה באופן חד-משמעות, כי במועד פגשתי עם הרמטכ"ל בשעה אחת בצהרים, אשכני לא חשב בפניי את דבר הימצאות המסמך ברשותו.⁶

חשוב להזכיר כי למרות שעוזתו האמורה של איזנקוט פורסמה ברבים במסגרת דו"ח מבקר המדינה, ועל אף שכבר בחקירות הראשונה הדגישה בפני החוקרים את חשיבותה החקירית לצורך בירור האמת⁷, הרי שהיאזנקוט מועלם לא הזמן להיעיד בנושא במסגרת החקירה בענייני ולמסור את גרשונו בעניין זה. יתר על כן, במסגרת בקשתי לקבל חוות החקירה בתיק, התברר לי כי אף עדותו של איזנקוט בפני מבקר המדינה לא עמדה בפני נורמי החקירה או בפני גורמי הפרקיות שבחנו את מציאותה. בו בזמן, אין בוחמר הראיות כל ראייה הסותרת את אפשרות קיומה של הפגישה המדוברת בשעת ערבית, כפי שזכור לי.⁸

ניתן רק לתמוה מדוע אפרשות קיומה של התרחשות עבדתית כאמור כלל לא נקרה ע"י המשטרת, בפרט בהינתן עדותו של איזנקוט בפני מבקר המדינה, ואף לא זכתה להתייחסות כלשהי בחוללת הגניזה. בהקשר זה, אין מנוס מהפנות לדבוריו של בית המשפט העליון לפיהם: "בית משפט זה חוזר והתרה בראשיות החקירה לבבל תסתמקנה רק באיסוף ראיות המבسطות את אשמו של החוזד, והזכיר להן את חובתו לאסוף את כל הראיות, אשר יש להן קשר לפרשה הנחקרת – ובלבד שאיסוף איינו כרוך במאץ יוצא דופן".⁹

עוד ראוי לשוב ולהזכיר כי חקירותי במשטרת התקיימו ארבע שנים לאחר מועד התרחשותו של האירוע הנקודתי המתואר. פרק הזמן הממושך שחלף בין האירוע לבין החקירה, בוודאי יכול היה להשפיע על זיכרוני בנסיבות שאינן מהותיות, כדוגמת השאלה אם פגשתי את הרמטכ"ל

⁴ בשתי השיחות האמורות, שבראשונה שבחן עדכני את וייר על תוכן שיחותינו עם נורי, לא הזכרה – בין על ידי ובן ע"י וייר – שעובדת הימצאות המסמך בידי הרמטכ"ל. באחתה עת לא ידעתי כמובן על כך שהיחסות מוקלטות, אך לא הייתה לי סיבה להסתיר את הדבר, אליו אכן ידעתי על כך. יתר על כן, אם אכן, סענתן היומיימ'ש לממשלה, ביקשיני בראשונה מבן אותן שיחות לעדכן את וייר על כך שפעلتgi "להרחיק" את חוקר המשטרת מעתק המסמך שמצויה בידי אשכני, ניתן להניח כי הייתה מוכיר את המסמך באופן מפרש. לתוכנה של שיחה זו אתייחס בפירוש בהמשך המסמך.

⁵ תמליל השיחה הטלפוןית שקיימות עס עוזר הרמטכ"ל בשעה 34: 15.

⁶ לפי עדותו של איזנקוט בפני מבקר המדינה בנוגע לפרשת הרפז, מיום 17.3.11 (תמליל עדות, עמ' 28-29; עדות דומה מסר איזנקוט לנבcker גם ביום 21.11.11, תמליל עדות, עמ' 51-52):

"אני למחות [בתאריך 9.8.10] שפנוי עדים פנס בתרגיל, לדעתי, בין 9 ל-10-ב' בוקר מתקשר אליו אווז ואומר לו: אוז, תשמע, ראייתי שאຕמול בלילה הוגשה תלונה למשטרת. כל הסיפור הוא כבר סיפור חיש, הווא סייר אחר, זה לא נויו, אරוחה, הוגשה תלונה למשטרת, נכנס לרמטכ"ל שייעבר את המסמך, שיקרא לפצ'ר אני ממילץ לו, ושיעביר את זה למשטרת.

... אז אווז אומר לי: אני אדבר איתו. אוז ונכנס לדבר איתו, זה היה ביטוט שני, לדעתי-ב' 10-10, בשלוש ארבעה מגעים לפורום מטכ"ל ואני מבקש להציג לרמטכ"ל עשר דקוטן לפני, אני נכנס אליו ואני אומר לו: גב, עד עכשיו זה היה שעשועי מטה, סייר ריכlolות, כלם מדברים, ניר אוזורי של משרד פרוטום, מכאן כבר הוגשה תלונה למשטרת, סייר חדש, סייר אחר. אני ממילץ לך להגיד את הפצ'ר אליך ולהעביר את המסמך למשטרת מייד. מוחשים אותו, כל הധימינה שבסבב סבב זה. נגיד אוז אמר לו: תשמע, נגיד, אי אעשה את זה, והה החקירה, אני לא יכול להמשיך לדבר איתך, אי אעשה את זה. אמרתי לו: טוב, אין בעיה."

יצוין, כי מוחומר החקירה עולח שישיבת פורום מטכ"ל הנזכרת בעדוינו של איזנקוט נערכה באותו יום בשעה 30:17. יודגש, כי לפי עדותו של איזנקוט, באותוה שיחה שערוכה מספר דקוטן לפני פורום מטכ"ל, אשכני לא השיב לאיזנקוט ש"בר עשה זה", אלא, שורה "עשחה את זה", בלשון עתיד. וזאת, כאמור, מספר דקוטן לפני השעה חמש וחצי של אותו יום. עד שוו להציג כי כפי שגם עולה מוחומר החקירה, איזנקוט היה אחד הקצינים הקובטים ביותר לרמטכ"ל אשכני, יושותף סוד" בקשר למיסוך הרפ"ז משך מספר חודשים. כך שייתיר מסביר להניח שהآخر היה משוכן אותו בעודדה שהביא את דבר המסמך ליזיעני כבר בשעות הצהרים של אותו יום, אליו הדבר אכן אירע.

⁷ כפי שאמורתי בחקירותי הראשונה: "יעכשיו, עכשו צרך לראות את העוזות של גדי איזנקוט, היא המפתח לעניין זהה... האמייה של גדי מעלת את הנקודה הזאת [השנה בה נודע לי על הימצאות המסמך בידי אשכני], כי לא יכול להיות שהוא דבר איטו עס אשכני] אחורי שאני פגשתי איטו, אין חיה צואת, זה לא יכול להיוות" (תמליל חקירה ראשונה, עמ' 113).

⁸ לעניין זה יצוין, כי אכוני המכשירים הסלולריים של אשכני ושל לי, שהתקבלו במסגרת החקירה, מלמדים כי אשכני עזב את החקירה באותו יום מעת אחרי השעה שמונה וחצי בערב, ואילו אני הימי דרכי הביתה בסביבות השעה תשע וחצי בערב. והואלו ובאותו יום, שרה חסיכה מוחלטת בשעה שמונה (ראו, למשל, באתר: <http://astroclub.tau.ac.il/ephem/Daily>), ולאחר הבדיקה שלפי זכרוני מדווח היה בפניה קצרה, הרי שנונן זה מותיבש עם זכרוני שכן נסעת לפגישה האמורה בשעת חסיכה, כפי שזכרתי בחקירותי, וכי שעודני זוכר כיום.

⁹ ע"פ 09/09 צביר חילוה נ' מדינת ישראל (20.8.2013), פסקאות 42-43 לפסק דין של השופט מלצר.

באותו יום פעם אחת או פעמיים, כמו גם באשר לשעה המדויקת בה נערך פגישתנו בעבר. החלטת הגניזה מتعلמת לחולtin מהשפה אפשרית זו, וחסר זאת היא דוחה – לא כל היסוס או הסתייגות – את הגרסה המבוססת על זכרוני, וקובעת מסקנות עובדיות חד-משמעותיות שעומדות בנגד לחומר הראות באשר למועד בו נודע לי לראשונה על הימצאות המסמך בידי אשכזבי.

בקשר זה ראוי גם להזכיר את חוות דעתו של היועמ"ש לממשלה בעניין שופט בית המשפט העליון ד"ר יורם דנציגר. ביחס לאחד החשדות שנחקרו בפרשא זו – סוגיות הסכם שכר הטרחה, מסכמות חוות הדעת כדלקמן (הדגשות במקור):

"חומר הראות בעניינו הינו בעל אופי נסיבתי. לעניין אופן הערכתן של ראיות נסיבותיות על-ידי התביעה קבע בית המשפט העליון, בע"פ 216/75 תмир נ' מדינת ישראל (פ"ד (2) 169), מפי הנשיא ארנולד, כאמור:

"**מקום שהקטגוריה מבקשת להוכיח את אשמת הנאשם בעבירה המוחשת לו, באמצעות ראיות נסיבותיות, חייבות אלו להצביע, שעה שהן שלבות זו בזו, באורה חד-משמעית על המסקנה שהלה ביצעת העבירה; שם לא כן, לא תצא ידי חובת ההוכחה המוטלת עלייה, אפילו לכוארה.**" (שם, עמ' 175).

לאחר בוחנת כל הראות שבתיק, כפי שפורט לעיל, הגיעו לכל מסקנה כי הן אין מצביות על ביצועה של עברית מתון שוזד. לפיכך, משאין בתיק ראיות שייצידקו העמדה לדין, יש לסגור את התקיק. כאמור לעיל, הנני סבור שעילת הסגירה הרואה לחשד זה הננה העדר אשמה".¹⁰

במקרה הנוכחי, לא רק שכן ב;z, עליון הגעתו לכל מסקנה כי הן אין כהן שלבות זו בזו, על הגרסה העובדתית שאומצה בהחלטת הגניזה באשר למועד פגשתי עם אשכזבי בה הוא מסר לי על הימצאות המסמך בידיו; אלא שsilob הראות הנסיבותיות והעדויות שהזוכרו לעיל מצבייע באופן חד-משמעי דזוקא על נוכחות תיאור הדברים הננסכים על זכרוני כפי שמסרטתי בחקרותי.

לפי חוות הראות, ביום 9.8.2010, בשעה שתים ורביע בצהרים לערך (כלומר, לאחר המועד בו הגיעו החלטת הגניזה נודע לי על הימצאות המסמך בידיו הרמטכ"ל, אך לפני המועד בו לפי זכרוני נודע לי על הדבר), שוחחתי בטלפון עם עוזר היועמ"ש לממשלה, כתפקידו, עוז"ד רז נורי (להלן: נורי). תוכנה המדויק של שיחה זו, שחווגה מהמחסיר הנגיד שברשותי ושמשכה היה כתשעים שניות, אינו ידוע, שכן שינו לא זכרנו את קיומה, לא כל שכן את תוכנה. עם זאת, קיימת הקלטה של שיחה אחרת, אותה קיימת כי חצית שעה מאוחר יותר עם עוזר הרמטכ"ל, ובה אడכתי אותו אודות שיחתי עם נורי. מההקלטה האמורה עולה כי שוחחתי עם נורי על אפשרות הימצאותו של "msemanek hrifzi" בקרב מי מאנשי הצבא.

במסגרת החלטת הגניזה, וביתר בשאת – במסגרת מכתב השלכות החקירה, אומצה פרשנות מחמירה ביותר בדברים שנאמרו בכיוון על ידי בשיחת העדכון האמורה שקיימתי עם עוזר הרמטכ"ל. לגישתם של מסמכים אלו, מذובר בשיחה שנערכה ביוזמתה, מתוך מטרה להרחיק את חוקרי המשטרה מאשכזבי באמצעות המלצה לנורי כי יפעלו לאייתור המסמך ע"י פניה לעיתונאי שחשף אותו בתקשורת, במקרה לחפשו באפקים אחרים. כל זאת, כאשר יודע לבסוף שהמסמך נמצא בידיו הרמטכ"ל.

חשוב להזכיר, כי הגם שהדבר לא מציין באף אחד מבין המסמכים האמורים, הרי שמדובר בפרשנות בלבד, שאינה מבוססת על חומר הראות. למעשה, כאמור לעיל, חוות הראות מלמד כי במועד השיחה האמורה כלל לא ידעתי על הימצאות המסמך בידיו אשכזבי, כך שהפרשנות המכחירה שאומצה במסמכים אלו – מאבדת כל ערך ותוקף. עם זאת, גם אם נניח, כי שיטות של אותם מסמכים, כי אכן באותה שעה כבר נודע לי על המסמך, היו שמיון כל בסיס וראיתי לפרשנות

¹⁰ ההחלטה היועמ"ש לממשלה בעניינו של השופט ד"ר יורם דנציגר, מיום 12.1.41, פסקאות 40-41.

המחמירה אותה הם נוטנים לתווך השיחה. גם בהקשר זה, הראיות שנאספו בחקירה מצביעות באופן חד-משמעות על מסקנה שונה.

ראשית, באשר לטענה כי השיחה נערכה ביוומתי, הרי שזו סותרת את עדותם של נזרי עצמו בחקירה בעניין זה. הגם שנורי לא ذכר בחקירה מי יום את עצם החילוג של שיחת הטלפון האמורה (כפי שלא זכר – כמובן – את קיומ השיחה, או את תכנה), הרי שלפי דבריו, סביר והגיוני שהנושא עצמו שנדנו בשיחה, של אפשרות הימצאות המסתמן בידיemand דוחה מקרוב הצבא עלה ביומתיו, ולא ביומתיי.¹¹ מכיון הראיות עליה כי עוד קודם לשיחה המדוברת, נזרי חיפש אותו טלפונית,¹² ואין זו מן הנמנע, כי בשיחה הנוכחית השבטי לנזרי על שאלה או בקשה שהעה מוקדם יותר בוגר לאפשרות אייתור המסתמן בקרוב אנשי הצבא (אפשרות שmotivishev גם עם תוכן השיחה, כאמור בהמשך). כך או אחרת, הניסיון של החלטת הגניזה ושל מכתב השלכות החקירה להסיק מעצם העובדה הטכנית שאותה שיחות טלפון מדברת יצאה מהמכשיר הניד שלי, כי אני הוא זה שיזום את הדיוון בינו לבין נושא האמור, איןנו מתבקש מבחינה לוגית, וכעת אף ברור שהוא לא מתיאש עם חומר הראיות.

באשר למטרתה של השיחה המדוברת, הרי שההחלטה הגניזה ומכתב השלכות החקירה עליה בבירור, כי הפרשנות המ חמירה שאומצה בהם, נשענת כביכול על תוכן הדברים שהוחלפו בין נזרי ובMSGT. הואיל והשיחה עצמה לא הוקלטה, ומאוחר שנזרי ואני לא זכרנו את דבר קיומה, הרי שהפרשנות המ חמירה התבססה על תמליל שיחת העדכון שקיימות עס עוזר הרמטכ"ל, כמחצית השעה לאחר מכן, שבה עדכתי אותנו על שיחה זו. שיחתי עס עוזר הרמטכ"ל הוקלטה במערכת החקלה האוטומטית של קווי הטלפון בלשכת הרמטכ"ל. הקלטה זו למעשה הראה המרכזית בתיק החקירה, עליה ביטס היועמיש לממשלה את מסקנותיו. מפהת החשיבות אותה ყח היוץ לשיחה זו, הוא אף ציטט את תמלילה הן בהחלטת הגניזה והן בכתב השלכות החקירה.

על פני הדברים, זו גם הראיה העיקרית שהובילה לפתחה החקירה הפלילית בענייני. סביר מאוד להניח שאלאה הפרשנות המ חמירה לחובתי שאומצה כאמור באשר לתמליל ה הקלטה, הרי שהחקירה כלל לא הייתה נפתחת. בנסיבות אלה, ניתן היה להניח, או למצער ל��ות, שרשויות החקירה יקדישו תשומת לב מיוחדת לתמליל הכתוב של אותה שיחה, על מנת להבטיח את דיווקו. זאת, בפרט לאור העובדה שהפרשנות המ חמירה אותה מבקשים המסתמכים הנ"ל לאמצ ביחס לאותה שיחה נסמכת על המלים המדויקות שנאמרו כביכול בMSGT. לרובו הצער, לא כך נעשה.

תמלול שנערך להקלטות השיחה, אותה קיבלו לידי כחלק מוחומי החקירה בתיק, ע"י חברת תמלול מקצועית, מצבע על מספר טוויות יסודיות שנפלו בתמלול שבוצע במסגרת החקירה. טוויות אלה הביאו לכך שאותם משפטים שהיו בעלי משמעות מכרעת לחקירה, אשר נאמרו באותו שיחה, ותומלו בנסיבות החקירה באופן לקרי ורשמי שנותן להם משמעות שונה מזו שועל מהתמלול המדויק של השיחה.

¹¹ וכן בדבר לידי ביטוי בעדותו של נזרי במשפטו:

ישאלת: האם פניות לצבע לשיטורם בפרשה או לשם קבלת המסתמן?

תשובה: ... ראייתי לתמלול של השיחה של הפט"ר לשעבר עס עוזר הרמטכ"ל לשעבר בה מזכירות שיחת של הפצ"ר קוזם לנו איתי ומכך בוחלת מסתנבר שני שוחחות עס הפצ"ר ושאלתי הום יש בדין, בדין הצבא, את המסתמן המודובב כי כאמור באתו מועד זה היה יומ אחורי החלטת הייעמיש על פתריה בחקירה כשבאוותם יוסט נמצאים נציגי המדינה בימי"ש בבקשת לקבל את המסתמן.

שאלת: האם זכרה לך שיחנק עם הפצ"ר מנדלבלי מיום שמי 10/8/97?

תשובה: כאמור, לא זכר לי קונקרטי, אך כשאני רואה את התמלול בוחלט סביר שוחחות עס הפצ"ר וזה הגיוני שבנסיבות עבדתי בלשכת היוץ והדיןיקה שהייתה בזאת יומ שוחחות עס הפצ"ר ושאלתי לגבי הימצאות המסתמן בדין. אין לי זיכרון אם השיחה הייתה ביוםתו או ביוםתו.

¹² בשיחה טלפונית שקיימות עס הרמטכ"ל ביום 8.8.10, בשעה 04:17, אמרתי לאשכנזי: "אני מכחח עוד לתשובה סופית [מהי עז] המשפי למשחה] למותה שהעור שיל חיפש אותו, אני לא יודע אם זה על זה..." (תמליל שיחה בינו לבין אשכנזי מיום 8.8.10, עמ' 2).

על מנת להמחיש את הדברים, אבקש להביא זה בצד זה – ביחס לאוטם משפטים מכוונים שמצווטים בהחלטת הגניזה ובכתב השלכות החקירה – את התמיל שunnerך בחקירה אל מול התמיל שunnerך ע"י חברות תמלול מקצועית, תוך הדגשת הטיעויות שהתגלו:

המדובר	תמליל החברה המקצועית
אבייחי	זהו, אמרתי לו [לנזרין] שלא בדקתי כהה לעומק, אבל אני חשוב שהכי טוב שפנות מהם פשט הם יעשו את זה בדרך המלך, שילכו לעתונאי ולא נראה לי להתחילה לחפור עיתונאי אף זה וגם אם... גם אני בסוף עתה עתה עוד עד בסיפור הזה. אמרתי לו: עוזב, עזוב, ... וגם אני בסוף אהיה בסיפור העיתונאי, יקבלו ממנו את המסמך. אין... אין לו חיסין על המסמך עצמו, יש לו חיסין על המקורות.
אבייחי	אהה, זהו. עכשו אחרי זה... אני עכשו עבר כהה על העיתונות של הבוקר, אז ראיתי שבידיעות יש גם כן, אתה יכול לראות שם רמז למה שהוא דבר אותי, רוז, זאת אומרת לראות שמה, רמז מה שהוא דבר אותי, רוז. זאת אומרת שהם חוששים שהם יצטרכו למכת להוציאו צו מבית משפט וזה ייקח להם הרבה זמן.
אבייחי	אבל עוזב, אני לא רוצה... אמרתי לו, לא אמרתי לו... לא אמרתי לו על שום דבר, שום (מילה לא ברורה; הערת מתמלל – נשמע כמו "לשכה"), שום...
אבייחי	از בסדר, ירד מזה, הוא יגיד להם ש... שילכו, שילכו ישגו את זה לבד, لأن שיגיעו-יגיעו. זהו.

התמלול המדוקיק של השיחה האמורה סותר באופן חזיתי את הפרשנות המוחמירה שאומצת בחделות הגניזה ובכתב השלכות החקירה ביחס לתוכנה. תמליל זה משתלב, לעומת זאת, היטב עם דבריו של נורי בחקירהתו באשר ליזומה לקומה של השיחה. כמובן, לפי ההתורת הסביבה העולה מחומר הראיות, נורי הוא שיזם פניה אליו על מנת שאברר אם המסמך נמצא בידי מי מאנשי הצבא. עוד עולה בבירור מתמליל השיחה, כמו גם מעודתו של נורי, שהמשטרת היא זו שתכננה מלכתחילה לפעול בדרך המלך" של פניה לעיתונאי, ובמידת הצורך גם לבקש צו מבית המשפט, והדבר אף פורסם בבוקרו של יום 10.8.9 בעיתון "ידעות אחרונות".¹³

פנינו של נורי אליו מועדה, אם כן, לבחון את האפשרות לאטור את המסמך בקרב אנשי הצבא, במקומות ללכת' "בדרכ' המלך" של פניה מטעם המשטרת לעיתונאי. בשיחה המודוברת השבוני לפניו האמורה בשילילה, מהטעם "גם אני בסוף אהיה עד עד בסיפור הזה". ההשמטה של המילה "עד" מהתמלול שunnerך ע"י גורמי החקירה שניתנה באופן דרמטי את משמעות המשפט, ועוררה את החשד שאמרתי לעוזר הרטכ"ל כי אני אהיה בסוף מעורב או אף מסובב בסיפור הזה. ולא היא. המשמעות המסתוררת וההגיוניות של המשפט המודובר היא שאמרתי לנורי כי אם אפנה

¹³ "גנרים בחקירה", מאת: ירון דורון, טוביה צימוקי ואיתמר אייכנר (ידעות אחרונות, 10.8.10):

"אף שהتلונה הוגשה על ידי אחד נכהונה היא לאיל ארד, בעלי משרד הפרסום שהשתמש שלו הונסס בראש המכתב שפורסם בערך 2, התנהה הרואונה של החוקרים צפיה להוות דזוקה המשרד שלו....

לאחר מכן צפויים ה חוקרים למן את האיש ששחש את הפרישה, אמןן אברמוביץ', לתגת עדות. במשפטה מעוניינים להשיג את המסמך המקורי שבידי ולעבورو לבדיקה מעובדת, ובכך לסייע לאטור את המקור שהעביר את המסמך לפער. לאברמוביץ' יש חיסין עיתונאי על מקורות והוא לא היה חייב למסור לחוקרים מאין היע החומר, אולם לגבי הניר עצמו צפוי צוות החקירה להתעקש. המשטרת יכולה לפחות בבית המשפט כדי שיוציא צו המורה לנווץ 2 להעביר לידי את המסמך, השביר או אנו גורם מושטורי".

לאנשי צבא בשאלת אם המסמך נמצא ברשותם, כפי שהונפקשתי על יוז, הרי שאני עלול להפוך לעד בפרשה, דבר שאינו רצוי ושלא היתי מעוניין בו מתווך תפקידי כפכ"ר המשמש ביעוץ המשפטים של צה"ל.

לאור זאת, אמרתי לנורי: "עוזב, אני פשוט לא רוצה", והוטפתי שיילכו בדרך המלך, ליעונאי – יקבלו ממנו את המסמך". המילים "לא רוצה" מלמדות אף הן על כך שמדובר במקרה לבקשת שחולתה מטעמו של נורי, וזאת, באמצעות פעולה שאינה בגדר "דרך המלך" שתוכנה כאמור מלכתחילה ע"י המשטרה.

כפי שעוד עולה מהשווואה בין התמלילים, המשפט השני שופיע באופן שוגי בתמלול שבוצע ע"י גורמי החקירה, ואשר עורר חשד ביחס לתכליתה של השיחה, לפיו: "לא אמרתי לו על שום דבר, שום (מילה לא ברורה; נשמע כמו "לשכה"), שום...", מהו אֵיך הוא шибוש דרמטי של הדברים. התמליל המדויק והמקצועי של השיחה מלמד כי מה שלבעה נאמר באותו משפט הוא: "לא אמרתי לו שום דבר, שהוא איש קשה". ניתן לנסתות ולשער (זיה נקל) למי המשפט האמור מתיחס, אך לעניינו הדבר איינו דרש – העיקר הוא שבורר כי משפט זה אינו מרמז על מטרת החרתית את חוקרי המשטרה מלשכת הרמטכ"ל, כפי שניסו גורמי החקירה, כמו גם החלטות הגניזה ומכתב השלכות החקירה, ללמידה בחסתמך על התמליל השגוי. הרמטכ"ל, בראיתי, אינו "איש קשה", וגם אם היתי חשוב בכך, ברור שלא היתי משתמש בביטוי מעין זה בשיחה עם עוזרו האישי. لكن אין ספק שהכוונה הייתה לאדם אחר, שלא היתי מעוניין להתחילה ולבור אם המסמך נמצא בשרותו.

מכל האמור לעיל עולה, אפוא, החשיבות הרבה שבתמלול מדויק של השיחה המדוברת, דבר שלמרבה הצער לא נעלה במסגרת החקירה. עוד חשוב להזכיר בהקשר זה כי האזנה להקלטה עצמה ולאינטונציה של הדוברים – עוזר הרמטכ"ל ואנו, מלמדת ללא כל ספק כי לא מדובר בשיחה "كونספירטיבית" שבה אני מעדק על "זזימה" שהצליחה, אלא על שיחת עדון שגורתית, עם תוך שיחה ענייני של שני הדוברים, אשר דומה לשיחות רבות מסוג זה שהייתי מקיים עם עוזר הרמטכ"ל מדי יום מכוח תפקידו ותפקידו באותה עת.¹⁴

ראוי לציין, כי גם מעבר לתוכנה של השיחה עצמה, הראיות הנוספות שנאספו במסגרת החקירה שוללות מכל וכל את הפרשנות המחמיראה שאומצה בהחלה הגניזה ובמכתב השלכות החקירה באשר לתכליתה. הטענה כי שיחה זו נועדה כביכול להרחק את חוקרי המשטרה מהרמטכ"ל – ככלומר, שפעלתיה על מנת לקדם את האינטנסיב האיש שלו – אינה מתיישבת עם אמירותיו הבוחרות של אשכנזי, כבר ביום 8.8.10, בשיחה שקיים עם וייר, ושהוקלטה במערכת ההקלטות האוטומטית, כי הוא לא מתכוון להסתיר מהמשטרה את דבר הימצאות המסמך בידו מושם שאני שימשתי בחקרתו במשטרה, הדגיש אשכנזי כי עדכו אותי על הימצאות המסמך בידו השמיע גם וייר כיעוץ המשפטי, וזאת במטרה להיוועץ עמי מה לעשות¹⁵. דברים דומים השמיע גם וייר בחקירותו¹⁷, והדבר אף עולה בבירור מעדותנו של איזנקוט בפני מבקר המדינה.¹⁸

¹⁴ כפי שי-וינר עצמו מסר בחקרתו כאשר נשאל באשר למטרות אותה שיחה: "לעתדי על תקון עדון, אני לא זכר את השיחה אז כנראה שלא ריאתי בה ממשו מיוחד אֵיך, זה לא מפתיע אותו כי גם הפטיר כמו דוד'ץ, ר'.Ac'יא ואחרים עדכו אותו בפרט בדברים כל והזמין, ובהמשך: "יל' זה לא נבע עיגני, השיחה הזה או פאל לא חזרה אצל' ולא זכרנו שהיא התקיימה, אני לא חשב שהיא לנו מה להסתיר ועובדת שלא הסתירנו" (חקירות וייר במשטרה מיום 16.6.14, עמ' 8, שורות 172-183). (172).

¹⁵ בשיחה שנערכה בין אשכנזי ל-וינר ביום 8.8.10, בשעה 10:17, אומר אשכנזי: "אם תהיה חקירה, אנחנו נצטרך להגיע – אני לא מתכוון לשקר, נצטרך להגיד איך הינו המכטב"; ובשיחה משעה 14:24: "אננו אמר את האמת... בסדר גמור, נאמר את האמת וזה...","תיהה חקירה ואנחנו נגיד את מה צריך להגיד", "אתה לא צריך להיות מוטרד... נגיד את האמת", "אני מתכוון לומר את האמת וזה".

¹⁶ באשר לפגישתו עמי בה הביא לדידعني את דבר הימצאות המסמך בידו אמר אשכנזי בחקרתו במשטרה: "אני קראתי לו בשיביל להתייחס איתנו, כי יש לי מסמך" (חקירת אשכנזי, עמ' 18, שורות 7-8). ואלאות ההורקים "מה רצית לחתמי איתי?", משיב אשכנזי: "מה לעשוו עם זה" (חקירת אשכנזי, עמ' 18, שורה 12). ובהמשך אמרה חקירה: "השיחה של עם הפטיר היהת על זה שהמסמך אליו, בזדי... ורצתי לשתף את דעתו מה עשיים, מה עשיים עם הדבר הזה" (חקירת אשכנזי, עמ' 23, שורות 32-38); "הפטיר הוא היישט המשפט שלי... ואני מתייחס אליו מה לעשוו. זה נראה לי הדבר הכי טבעי. היו אלה שהעירו לי מה לא עשוית את זה עוד קודם, ואני כבר התייחסתי להה מבבר. כן, הפטיר הוא הסמכות המשפטית מבחינת הצבא, וזה נראה לי רק טبعי לשאול אותו..." (חקירת אשכנזי, עמ' 25, שורות 28-33).

¹⁷ בחקרתו של וייר, הוא מסר בתשובה לשאלת: "של מי הייתה היזמה לדוחות את מועד היזמה על הימצאות המסמך בידיכם?", כי: "אני לא חשב שהייתה מה יזמה, אני חשב שהרמטכ"ל עדק את הפטיר, אני מניח שהפטיר רצה שנייה לעכל

לא לモותר לצין כי אילו היה חשד אמיתי לכך שהרמטכ"ל אכן ביקש כי אפּעל להרחיק את חוקרי המשטרה ממנו, ניתן להניח שהדבר היה מביא לחרירתו באזורה בגין חשד זה. אולם, לפי הפרסומים בתקשורת, לרבות פרסום המלצה המשטרה בעניינו, חיררתו של אשכנזי בהקשר זה עסקה אך ורק בעצם השתתפותו בדיוח על הימצאות המסמך בידיו. אכן, גם במקרה הוקודה זו, הפרשנות המחייבת שאומצה בחחלה הגניזה ובמכתב השלכות החקירה מנותקת מהתואר החקירה, ואף עמדת בסתייה לראיות.

לאחר שנשללה, כאמור, הפרשנות המחייבת באשר למטרת השיחה עם נורי, ובהינתן אותה הנחה תיאורטיבית האמורה לעיל ולפייה באותו מועד ידעתني כביכול על הימצאות "מסמך הרפו" בידי אשכנזי (הנחה שאף היא כאמור אינה מבוססת בוחרם הראיות), כל שנותר הוא הטענה ולפייה במסגרת אותה שיחה – בשעה שאני עודני שוקל את העצה המשפטית אותה אtent לרמטכ"ל בנושא – היה עלי לעדכן את נורי על כך. גם טענה זו שגיה מיסודה, ומשמעות חומר הבנה בוთה של תפקיך הכספי, שעשה שהוא משמש כיעוץ המשפטי של הרמטכ"ל, תפקיך שモוטל עליו על פי חוק השיפוט הצבאי.

אין חולק על כך שיונץ משפטי המתבקש לחוות את דעתו בסוגיה רגישה כמו זו הנדונה רשי, וייתכן שאף חייב, לשקל את התייחסותו, בודאי כשמדבר בפרק זמן קצר של פחות מיממה. בנקודת הזמן שבה פנה אליו הרמטכ"ל, חיררתו המשטרה נסובה אוזות החשד ליזוף המסמן בלבד. הרמטכ"ל עצמו לא היה חשוד במעשה הזרוף ולא בשום חשד אחר, והשות הקצרה שנדרשה לי על מנת לשקל את הדברים לא יכולה להיות לפוגע בשום אופן בחקירה. היא גם לא פגעה בחקירה בפועל, כפי שמצוין מפורשות בחחלה הגניזה.¹⁹ מכאן גם המסקנה של החלטת הגניזה, כי ההנחה שתנתני לרמטכ"ל הייתה בוגדר "המעשה הנכו"ן" שנעשה "בתוך זמן קצר ביותר".

ראו לציין שההחלטה קיבلت לשקל את הנושא ("ליישון על זה ליליה") טרם שהנחתתי את הרמטכ"ל לעדכן את היונץ המשפטי למקרה בדבר הימצאות המסמך בידי, הובאה על ידי לידיעת מבקר המדינה, במסגרת הביקורת אותה ערך האחראי בנוגע למסמך הרפו (במסגרת עדותי בפני המבקר, מסרתי כי הפגישה עם הרמטכ"ל בנושא נערכה בשעות הערב של יום 9.8.10, כפי שאני זוכר אף היום, ולא בשעות הצהרים, כפי שטען בחקירה). מבקר המדינה לא מצא בכך כל פגם. עובדה זו הייתה ידועה גם ליונץ המשפטי לממשלה עצמו, לכל המאוחר כאשר קיבל לידי את דוח' מבקר המדינה בחודש ינואר 2013. מיותר לציין כי היונץ לא סבר באוותה עת, ובצדק, שמדובר בתנלות פסולה.

הואיל והشيخה בנסיבותה עדכן אותי הרמטכ"ל על הימצאות המסמך בידיו הייתה בוגדר היועצות משפטית, במסגרת תפקיך הסטטוטורי שלי כיעוץ המשפטי,²⁰ הרי שהייתה מוטלת עלי חובת סודיות באשר למידע שמסר לי. מבלתי היכנס לעומק הדיוון המשפטי בסוגיה, אצין כי בנקודת הזמן האמורה, זו הייתה, באופן ברור ומובהק, העמדה המשפטית החד-משמעות של כלל הגורמים המשפטיים במדינת ישראל, לרבות היועמ"ש לממשלה, פרקליטות המדינה, הפרקיות הצבאיות ולשכת עורכי הדין. מתוקף חובה זו, ובשים לב לכך שהרמטכ"ל לא היה חשוד באותה עת בביצוע עבירה בקשר למסמך ולכך שהדבר לא היה יכול לפוגע בשום אופן בחקירה, נאסר עלי להביא את דבר הימצאות המסמך בידי אשכנזי לידי ידיעת גורם כלשהו, לרבות נורי, אלא בהסכמה של הרמטכ"ל.

ולחשוב על העניין והזדמנות הבאה שהייתה לו על המבקר אך שם נפגשו הוא לרמטכ"ל תתקשר ליעץ המשפטי זה מה שהרמטכ"ל "עשה" (חקירת וינו, עמ' 6, שורות 123-126).

¹⁸ לעיל בהערה 6.

¹⁹ בהקשר זה אויר כי גם לאחר שהרמטכ"ל עדכן את היונץ, בעצם, בדבר הימצאות המסמך ברשותו, ואף נאות בשיחתו עם היונץ למסרו את המסמך ממשורה עד באותו יום (10.8.10) (תמליל שיחתו הראשונה של אשכנזי עם היונץ מיום 11.8.10, הרי שבפועל המשטרה אספה את המסמך ממנו רק במסגרת עדותו של הרמטכ"ל בפניה למחמת היותו (11.8.10) (דו"ח מבקר המדינה בעניין פרשת מסמך הרפו, עמ' 148).

²⁰ כפי שעולה בבירור מדבריו של אשכנזי בחקירותו במשטרה שצטו לайл בהערה 16.

יודגש כי לעומת שלפיה הוגתי בהקשר זה כראוי, וכי שמותה מיעץ משפטן ציבורי בכלל ומפצ"ר בפרט, שותפים משפטיים בכיריהם רבים שנדרשו לנושא, שהוות דעתם ומאמריהם מצורפים כנספחים למסמך זה – תא"ל (במיל') אמן סטרשןוב שנזכר לעיל, ע"ד משה לדור (פרקליט המדינה לשעבר, המתויחס לנושא בהרבה במסגרת החמלצה שהcin ביחס למועדוזוני להפקיד הייעץ המשפטי לממשלה), ע"ד מיק בלט (המשנה ליעומ"ש לממשלה (יעוץ) לשעבר), ע"ד דודו ארץ-אלון (יועיר ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין לשעבר), ד"ר לימור זר-גוטמן (מומחית בתחום האתיקה והאחריות המקצועית של עורכי דין), אל"ם (במיל') משה יננו (ראש מחלקת ייעוץ וחקיקה (יעוץ'ק) בפרקליטות הצבאית לשעבר), ע"ד אלי בכר (הייעץ המשפטי של השב"כ לשעבר) ופרופ' ידידה שטרן ופרופ' מרדכי קרמניצר, סגני נשיא למחקר במכוון הישראלי לדמוקרטיה.

עמדתם של אלה האחרונים חשובה במיוחד שכן כאמור במאמרם בנושא, היא מקובלות בעיקר על הנשיא בדים של בית המשפט העליון ומישאה ייעוץ משפטי לממשלה ופרקליט צבאי ראשי, השופט מאיר שmagar, וכן שותפים לה מי שכינו בעבר כפרקליטים צבאים ראשיים – אלון בדים בנ-צין פרוחי והשופטים המחויזים בדים אמן סטרשןוב ואילן שיף (מצאות מעמדם כשופטים מכחנים, לא התייחסו המלודים שטרן וקרמניצר במאמרם לעמדותם בסוגיה זו של שני פצ"רים שעודם מכחנים בתפקיד שיפוטי – שופט בית המשפט העליון אורן שוחם ושופט בית המשפט המחויז מנחם פינקלשטיין).²¹

כפי שהזכיר בראשית הדברים, באופן נלווה לטענה הנוגעת לייעוץ המשפטי אותו נתתי לרמטכ"ל בקשר להימצאות "רמטכ"ן הרפז" ברשותו, נטו בחקירה כי ביום 10.9.6, עדכנתי את הרמטכ"ל ואת עוזרו על תוכנה של ישיבה שהתקיימה באותו יום בראשות הייעומ"ש לממשלה, בקשר לחקירה הנוגעת לזיוף המטה. חומרוי החקירה הנוגעת לטענה זו, כמו גם החלטת הגזירה עצמה, מלמדים בבירור כי אף בקשר זה מדובר בחקירה שפתחה ללא כל עילה.²²

בצדี้ לסביר את האוזן אצ'ין, כי הישיבה האמורה ועדכון הרמטכ"ל בקשר אליה (הן שירותה בשיחה שקיימות עמו והן באמצעות עוזרו וניר, שעודכן בדברים על מנת שייבאים לידיעתו), נערכו לאחר שהMASTEROR כבר החלימה את גביה העוזיות בחקירה הנוגעת לזיוף המטה, ואף פרסמה בربים שהרמטכ"ל ועוזרו (כמו גם קצינים אחרים בצה"ל) אינם בגדר חשודים בתיק, ואף לא היו מעורבים במעשה הזיווף.²³ בשיחות האמורות, שהתקיימו עוד לפני שקיבלו את חומרוי החקירה בתיק לצורך בחינותם, מסרתי לרמטכ"ל עדכון אוזחות תחילך בחינת חומרוי החקירה שהסתדרימה.

כן הבאת ליידיעת הרמטכ"ל בלבד טענות מסוימות, שאין במישור הפלילי, שעל ביחס לעדותם של וינר בחקירה המשטרתית (מידע זה לא נמסר באותו שיחות לעזר הרמטכ"ל עצמו). זאת, מתוך הבנתי כי לרמטכ"ל קיים אינטרס לגיטימי, לצורך ניחול התקין של הצבא, להיות מעודכן בהשדורת דבר הטענות לא נאותה שעל בויחס לקצינים בכירים בצה"ל, ובפרט, בשלכתו, ומתוך הבנה כי לאחר סיום החקירה, אין בדבר בצדี้ לפגוע בה.

חשוב להציג כי השיחה האמורה עם הרמטכ"ל התנהלה לאחר שבכרי המשטרת, המפכ"ל – רב-ניצב דודי כהן, ו-ר' אח"ם – ניצב יואב סגלוביין, אשר בניגוד אליו באותו מועד הכירו את חומרוי החקירה הגולמיים על בוראים, כבר עדכנו בעצמנו את אשכוזי בפרטי החקירה ושיתפו אותו במצבה, לרבות תוך התייחסות לעדויותיהם של קציני הצבא שמסרו עדות בחקירה, בהם גם

²¹ כן ראוי להזכיר בקשר זה את מאמרו של אלון (במיל') עמוס דילין, אשר מילא תפקידים בכירים ביחידות האוויר ושימש בתפקיד ר' אמר, וכוכם משמש בתפקיד ראש המכוון ליחסון לאומי, בנושא: "נסיבות פרשת ממלבליט", המתויחס לנושא מנוקדת המבט של המפקדים שמקבלים ייעוץ משפטי מהפכ"ר (מאמר זה מוצרף אף הוא כנספח למכתב).

²² נימוקי הגזירה אותם אימץ הייעומ"ש לממשלה בקשר זה מלאים, שכן הם מלמדים – יותר מכל דבר אחר – על כך שכבר מלכוניה לא חתערר כל חדש שצדיק פticחה בחקירה. לפי נימוקים אלו: "לאחר בධינה של תוכני השיוות האמורית ופונציאל ההגעה הנמוך שלהם במהלך החקירה ובຕואוטיה, שבר פרקליט המדינה כי הגם שיש בריאות כללות הטענות בעייתי, מציה היא ברף המנכ", בין היתר בהתחשב בכך שאשכנז וויר לא היו חשודים בפרשנה אף כי היו מעורבים בה, וככזו איננה מצדיקה העמדה לאין פלילי. מכאן, שוגם לפי שיטת הוויש נזומה אניין מכך, הרי שטענות אלו שבסיטה את החלטת הגזירה – פוטנציאלי ההגעה הנמוך כביכול של תוכני השיוות במהלך החקירה ובຕואוטיה, והעבודה שאשכנז וויר לא היו חשודים בפרשנה – היו דיונים לו עד בטרם הפתיחה בחקירה.

²³ הוועת המשפטה בעניין זה פורסמה ביום 19.8.10 (ראו: דוח מבחן המדינה בעניין "פרשנות הרפז", עמ' 17).

עווזר הרמטכ"ל וינר.²⁴ קיומים של עדכנים אלו גם הובא לידי עתי "הרמטכ"ל. נראה כי אף בכיריו המשטרת הבינו את האינטנס של הרמטכ"ל בקבלה מידע זה, וכי אף הם סברו כי לאור סיוםה של החקירה, הרי שאין בדבר כדי לפגוע בה. היומם²⁵ למשלה לא סבר באותה עת, ובצדך, כי נפל פגם בהתנהלותם של המפכ"ל ושל ראש אח"ם, ודאי לא כזה המצדיק חקירה פלילית.

עוד יזכיר, כי במסגרת השיחה עם הרמטכ"ל, נשאלתי על ידו גם באשר לטענות שעלו כלפיו בחקירה באופן אישי, והשבתי בשילחה. מוקודת מבטי באותה עת, כמו גם היום, בהינתן העובדה שהרמטכ"ל לא נחשד באותה נקודת זמן בדבר, היה זה אינטנס ראשון במעלה של הצבא ואף של הציבור בכללתו – שהוא ידע על כך. זאת, על מנת שיוכל למלא את תפקידו באופן מיטבי. מחומר החקירה עולה, כי גם מידע זה נמסר לרמטכ"ל ע"י מפכ"ל המשטרה עצמו באופן אישי.

בקשר זה רأוי להזכיר, כי שיקול דומה הנחה אף את היועץ המשפטי לממשלה, בקשר לטענות שהוא שעלו כלפיו באותה עת בקשר לפרשה. זאת, כאשר זמן קצר קודם למועד קיומן של השיחות האמוריות – בתאריך 17.8.10 – בעקבות פרסום של ידיעה שקרית בתקשורת ולפיה ידעתني בכיכול על קיומו של "מסמך הרפו" טרם מועד פרסום בחשדות ערוץ 2, ערך היועץ בירור של הטענה מול מפכ"ל המשטרה, שלאחריו פרסם הودעה פומבית על-פייה: "אין כל עדות לפיה המסמך היה בידי מנדלבלייט או בידיעתו לפני פרסום הפרשה".²⁶ היועץ בזודאי לא סבר, ובצדך, כי "חשיפה" זו בדבר העדר חשד כלפי מעוררת קושי או בעיות.

הנה כי כן, הן הטענה העיקרית בנינה נחקרתי (ההתנהלות כביכול בקשר לי'מסמך הרפו') והן הטענה הנלוית לה (העדכו על ישיבת בראשות היועץ) – מתבררות בחסרות כל בסיס. כך סברתי במהלך חקירותי וכך סבור אני אף כיום.

ביחס לשתי הטענות, גם אם מתקבלים את הגרסה העובdotית הרוועה שאומצה בהחלטת הגניזה, הרי שעסוקין בזוטי דברים, שלא לשם נתן המחוקק בידי גורמי אכיפת החוק סמכויות חקירה פליליות. יתר על כן, מדובר בסוגיות הנמצאות בלבב שיקול הדעת של היועץ המשפטי: האם לספק חוות דעת מיידית ביחס לסוגיה מסוימת, או לשකול את הסוגיה במשך שבועות, וapeuticamente? האם לעדכן את הרמטכ"ל על טענות בדבר התנהגות לא ראוייה שקיימות ביחס לפקוידו? האם לעדכנו, בסוגה של חקירה, שהוא לא נחקר בה החשוד, על כד שלא נתען כלפיו דבר, שעה שעצם קיומה של טענה מסווג זה משפיע לרעה על יכולתו להנaging את הצבא?

מכל האמור לעיל עולה באופן חד-משמעות כי מדובר בחקירה פלילית שמלכתחילה לא הייתה צריכה להיפתח. למרבה הצער, הגם שההחלטה הגניזה עצמה קבועה כי אין בטענות שהועלו כלפיו ולא כלום, עוסק מכתב השלכות החקירה בהרחבתה בטענה חסרת-הבסיס כשלעצמה, כאילו הtgtלן סטיירות בין "גרסאות" שונות שמסורתית בחקירותי במשטרה (כמו גם בין דברים אלו לבין דעותם בפני אנשי מבקר המדינה). זאת, כאמור בראשית הדברים, כבסיס לטענה העיקרית של אותו מכתב, ולפיה דבק בי כביכול "פעם ערכיו-נורומטיבי".

למעשה החלטת הגניזה, וביתר שאת – מכתב השלכות החקירה, לא ניתנו להונחמק מהרושים כי הטפל הפך לעicker, וכי הניסיון למצוא סטיירות בחקירותי, ובכך, להטילibi ההפך לתוכלי העיקרית של קיומן החקירה. הדבר בהחלטת תואם את הקוו בו נקבעו חוקר המשטרה, אשר חזרו פעמים וברות מספר על ניסיונות להביא אותו להוזת, בינו, בכך שהציגו גרסאות

²⁴ אליא סניר, "מסמך גלנט: המפכ"ל עדכן את הרמטכ"ל בחקירה" (19.8.10), מופיע בכתבובת: <http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3940087,00.html>.

"המפכ"ל, רב ניצב דוד כהן, וראש אגף החקירות יואב סגלוביין, הגיעו לחקירה בתל אביב ועדכנו את הרמטכ"ל, רב אלוף גדי אשכנזי, בהסתמכוויות החקירה והאחריות בראשות יסמן גלני. הכתויים העבירו למפכ"ל שמota של עדים בפרשא שהוכח כי אינם מערבים בזוף המסמן".

²⁵ זטמר זרחין, "חשודים בזוף יזמו לחקירה" (18.8.10), מופיע בכתבובת: <http://www.haaretz.co.il/misc/1.1217195>

שורות.²⁶ יצוין כי ניסיונות אלו כשלו לחלוטין, וזאת על אף שבמסגרת מאמציהם הבלתי הנלאים, הציגו בפניו חוקרי המשטרה – מספר רב של פעמים – תמונה ראייתית שאינה אמת.²⁷ תכלית זו של החקירה בודאי זורה להליך הפלילי.

חשוב להזכיר כי לאורך כל חקירותי במשטרה הצגתי גרסה עובדתית אחת ויחידה, היא הגרסה העובדתית המבוססת על זכרוני. גרסה זו אף תואמת את הדברים שמספרים למקרה המדינה. על אף מאמצים חוזרים ונשנים כאמור של החוקרים להטיל ספק ביושר – לא סטיטני מהגרסה העובדתית האחת והיחידה אותה זכרתי, ושאותה אני זוכר אף היום. כפי שאמרתי באחת מהחקירות (תמליל החקירה עמוסים לעייפה בכתבוטים זוממים):

”אני באתי להגיד את האמת ואת כל האמת, גם עכשו אני עדיין זוכר פגישה בשעות הערב. זה מה שאינו זכר. יכול להיות שאני טועה. החוקר לווח על לי להגיד דבר בניגוד לזכרון שיש לי. אני חזר ואומר שזה הזיכרון שלי.“²⁸

אכן, בחקירותי לא שלلت את האפשרות כי בחłów השנים שעברו ממועד האירועים בಗימנסיה ועד למועד החקירה, לא זכרתי את מלא פרטיה האירועים. לאור זאת, אף ניסיתי להסביר על סמך ההיגיון את הריאות שהוצעו בפניי, תוך שאני מדגש פעמי רבות כי מדובר בהסביר אפשרי בלבד, שניתן בהנחה שהריאות שהוצעו עיי' חוקרי המשטרה אכן נוכחות (הנחה שבדיעבד התבරה כאמור כshawwy); אך בודאי שלא הצגתי גרסאות עובדותיות שורות. ممילא גם לא הייתה לי כל סיבה להציג במכונן גרסאות שורות, כפי שנטע בכתב השלכות החקירה, ללא כל בסיסו.

כפי שעה מהאמור לעיל, היום כבר ברור כי בחקירותי לא טיעתי, וכי הגרסה המבוססת על זכרוני – אותה מסורת באופן עקבי בחקירותי – תואמת את חומר הריאות שנאסף בתיק (אשר למרבה הצלר נותר באופן שגוי בחלטת הגזוזה).

המאמר למקד את החקירה, כמו גם את החלטת הגזוזה ואת מכתב השלכות החקירה, בניסיון למצוא סטיירות כביכול בדבורי, הוא בולט וחיריג נוכח העובדה שמדובר כאמור בחקירה אשר מלכתחילה לא הייתה צריכה להיפתח. הדבר חריג עוד יותר משום שככל בר דעת מבין שבנסיבות העניין, שעה שמדובר באירוע שהתרחש כמעט ארבע שנים קודם לחקירה, וכאשר החקירה מתמקדת בפרטיו פרטיטם של האירוע, כזוגמת השעה המדויקת בה נודע לי על הימצאותו של המסתמך בידי אשכנזי, הרי שלא ניתן להעניק לטටירות כביכול כל משקל, בודאי שלא משקל המצדיק התייחסות להן במסגרת ההחלטה, בתוספת של פניה מיוחדת לראש הממשלה המטילה בי כביכול ”כתם ערבי-נורמטיבי“.

²⁶ כד, בחקירה שלישית ממשטרה, בעמוד 3, שורה 63, שורה 3, שורה 17, שורה 500: ”האם זה עתה שינית את רוסטן?“; בעמוד 18, שורה 519-520, שורה 277: ”האם זה עתה שינית את רוסטן?“. ”למה שיקרת לנו ולמקרה המדינה?“; בעמוד 20, שורה 583: ”אנחנו מבקשים מך לשкол את גרטון לבחון אם קיימת אשירות לפחות עד כה מסורת וcosa לאנו החוויתנו – ותנתן גרסה אמיתית...“; בעמוד 20, שורה 77-78: ”זו טעות או שקר שלך למקרה המדינה ולנו“. באופן דומה, בחקירה הרביעית, בעמוד 3, שורה 55, טוען החוקר: ”יאחה ידוחות דיווח שקייל המבקרים“; בעמוד 3, שורה 77-78: ”הנחנו שמסורת איינו נesson, הוא נתן שקייל עפ' החשע, וכל אינו מתייחס עם העובדות שבדינו“; בעמוד 8, שורה 224: ”איך אתה מזמודע עם הגסאות המוקדמות שלך“, ובאותו עמוד, שורה 232: ”איך אתה מזמודע חלקות“. בלבד.

²⁷ בחקירה השלישית נאמר לי מספר פעמים, שאשכני טعن בחקירותו במשטרה כי הפנישה בה מסר לי על הימצאותו המסתמך בדויי התקיימה בצחירות, וזאת, למחרת שפכטל אשכני טען בחקירותו שאיינן יותר את מועד הפנישה; בחקירה הרביעית נטע עיי' החוקרים כי גם ויר זכר שהפנישה האמורה עיניהם יותר לא שבחקרים שבעה קודם לכך, שאל וניר אם נכח בפניהם עם הרוטכ"ל בה הביא כדייעטי את הימצאותו המשמע בדויי והשיב: ”אני לא זכר שנכחתי בפניהם כאות“, וכשנשאלא מתי נערכה הפנישה, הוא משיב: ”אני לא זכר, והיונית הכראה לקרוואת טוף חיטין“; בחקירה השלישית אמר לי עיי' החוקרים כי בביני מושכנת לשכות הרוטכ"ל מעלות מרערות שרווחת את המכניות והויצאים, שנונינה נבדקו על ידם, ושהגנבי: ”ימצואן, זה אסור לי“, השיב: ”ילולואי וזה היה מזמן... זה לא מעון לך“ (תמליל החקירה, 3, עמי 173-174). כאשר בא-כחו פנו לפרקיטה המלווה את החקירה בבקשתו לקלל את קיומו בין הנסיבות האמוות, בנסיבות הוומי והquina שנמשכו לדיהם, השיבה הפרקליטה כי מידע מסווג זה כלל לא קיים בין חומריה החקירה; בחקירה השלישית נאמר לי עיי' החוקרים כי בטאייך 9.8.10, אשכני יצא לבתו מהקירה בשעות ערב ”mockadas mata“ (תמליל החקירה, 3, עמי 174). זאת, שעה שלפי איקוני המכשיר הסלולארי של אשכנזי, הוא יצא את הקירה מספר ורקות אחריו השעה שמונה וחצי בערב.

חשיבות לציין כי נתנו שגויים אלו במסרו לי בחקירה, בכך שהחוקרים שבים ומדגישים, כי הם אינם מטעים אותי ואני עושים לו ”תרגילי החקירה“ (למשל: תמליל החקירה שלישית, עמי 202, שורה 13: ”חוקר מספר 3, דובי שי: אתה במעמדך לא עשינו לך שום תרגיל החקירה.“).

²⁸ תמליל החקירה שלישית, עמוד 18, שורות 519-529.

בקשר זה, יפים הם דברי בית משפט השלום בתל-אביב בעניינו של שר המשפטים לשעבר, פרופ' יעקב נאמן (ההדגשות הוספו):

"**קפדנות, דזוקנות ודקדקנות** עם זכרונו של אדם, גם אם הוא שר בישראל, בעניין **שיחת טלפון שנתקיימה חמיש שנים קודם לכן, נראה מוגזמת, ובلتיה סבירה.** קשה לדרש מאדם לזכור שיחת טלפון עם אחר, שנים רבות אח"כ, ולגנות להקייש כוונה **פלילית מן העובדה שלא זכר.**"²⁹

כאמור בראשית הדברים, מכתב השלכות החקירה מבסס את הטענה בדבר "כתם ערבי-נורמטיבי" שדבק ביכ **בביכול, באופן בלעדי,** על קיומו של אותן סתיירות נתענות, ולא על האופן בו התרחלה בנסיבות לבני חקירות (התנהלות שאף אותה מתחדים, כאמור, החלטות הגנזה ומכתב השלכות החקירה באופן שגוי). לשיטת מכתב השלכות החקירה, סתיירות אלו נעשו כאמור על ידי **במכoon על מנת להצדיק את התנהגותי הבעיתית לפי הנטען,** ודבר זה "מטייל דופפי" באמונותי.

מיותר לציין כי טענה זו מאבדת כל ממשמעות ותוקף אל נוכחות קרייסת התיאוריה העובדתית והנורמטיבית שעומדת כבסיס ההחלטה הגנזה, דהיינו, הטענה כי התרחלה באופן עייני, דבר שלצורך הסטורתו – הצגתני בחקרותי נרסאות סותרות. **לאורך כל החקירה לא סברתי כי נפל פגם כלשהו בהתנהלותי.** כפי שתואר לעיל, גם ביום אני עומד בתפקיד על כך שפעלתி כפי שנדרש ממוני על פי הדין וכפי שמצופה מפץ"ר, המשמש בתפקיד יוציאו המשפטכ"ל על פי חוק. מכאן גם האבסורד שבעננה המופיעה במכתב השלכות החקירה, ולפיה נפל כביבול פגם בכך שלא קיבלתי על עצמי את האפשרות שפעלתி שלא כהלה, ובכך שלא הבעתי חריטה לשמי מעשי. גם היום אני משוכנע שפעלתி כהלה וכראוי, ואין בכוונתי להביע חריטה על מה שלא עשית!!!

היום"ש לממשלה לא מצא לנכון לביר עימי, טרם חוץ את הדין, אם קיימים הסבר כנה וטס-לב לאוותן "סתירות" כביבול שמצאה בחקרותי, שאיננו בגדר כוונת מכoon, כפי שבחר לטעון במכותבו; החלטת הגנזה ומכתב השלכות החקירה אינם בוחנים מיזומתם את קיומו של הסבר שכזה; והם מתעלמים לחלוותי מהעובדת שהלפפו מספר שניים בין מועד חקירותי, ביוני 2014, לבין מועד ההתרחשות העובדתית שלגביה פרטיה המדוייקים נחקרו (השעה המדויקת של הפגיעה עם הרמטכ"ל ותוכנה של שיחה טלפונית בת כ-90 דקות עם עוז"ד נור).

התעלומות זו עומדת, למשל, בבסיס הטענה המופרcta המופיעה במכותבים אלה כי פער של שעה בין המועד המשוער של פגשתי עם הרמטכ"ל בערבו של יום 9.8.10, אותו אמרתי למבקר המדינה (תשע בערב), לבין המועד שאמרתי בחקרותי במשטרה (עשר בערב), הינו בגדר "סתירה בין גרסאות". בעוד שבשני המקרים, הדגש היה על כך שזכורתי את קיומה של הפגיעה בשעת חסיכה.

ב כדי להוסיף ולהציג את מידת האבסורד שבטענה המופרcta כאילו נפלו "סתירות" בחקרותי, אציג שתי דוגמאות מייצגות נוספת ל"סתירות" לכורה המובאות בהחלטות הגנזה ובכתב השלכות החקירה (כאמור בראשית הדברים, ברשותי מצויה התייחסות מלאה ומפורטת לכל טענות אלו, ואשמה להעבירה לרשות הוועדה או מי מחברה שיחפות בדבר):

1. **עדותי בפניי מבקר המדינה לגבי המועד בו נודע לי על הימצאות "מסמך הרופז" בידיו הרמטכ"ל** – בעדותי בפניי אנשי מבקר המדינה שהתקיימה בחודש דצמבר 2010, חיבורתי **בטעות** את שתי הפגישות עם הרמטכ"ל, זו שבמסגרתה למדייני על כך שהמסמך נמצא בידיי וזה שבמסגרתה ייעצני לו לעדכן בדבר את היوم"ש למשלה, כפי שאכן עשה בפועל, ומסרתי **בשוגג** כי ככל ההתרחשות ארעה ביום 10.8.10 בשעות הבוקר. זמן קצר לאחר מכן, מדיני על טעתי, ונזכרתי כי מדובר היה בשתי פגישות נפרדות. לאור זאת, **תיקנתי מזומרת את הדיווח לאנשי המבקר כבר למשך הבוקר, ומסרתי להם שהפגיעה הראשונה נערכה ביום 9.8.10** בשעות הערב.

²⁹ ת"פ (שלום – ת"א-יפו) 777/1/96 מדינת ישראל נ' יעקב נאמן, עמ' 29 לפסק הדין.

בוחלתת הגניזה, כמו גם במכות השלכות החקירה, נטען כי אותו תיאור שגוי שמאטרתי מלכתחילה למקיר, ואשר תיקנתי מיזומתי, הינו בגדיר "גרסה", וכי "גרסה" זו סותרת את הגרסה העובדתית המבוססת על זכרוני, אותה מסורת למקיר למחורת הימים, כמו גם בחקרית המשטרת. מיותר לציין כי זהה טענה אבסורדית. המוטיבציה היחידה לתיקון הטעות כמתואר לעיל הייתה רצוני הכנה להציג בפני מקיר המדיינית את התמונה המלאה והמדויקת, כפי שזכרתי אותה. התיחסותו של מכתב השלכות החקירה לטעות בתום לב, שאיתה תיקנתי מיזומתי ובתווך פרק זמן קצר, בטור "גרסה", מעוררת לכל הפחות תהיה.³⁰

9.8.10. השוואת השיכחה בחקירה לאפשרות של השיכחה שקיימת עט נורי ביום 9-8-2010 – במסגרת חקירותי חזותי ועמדתי על כך שאיני זכר את דבר קיום השיכחה עם נורי, שיכחה בת כ-90 שנים שנערכה כמעט ארבע שנים קודם לכן, או את תוכנה של שיכחה זו. בנסיבות אלו, כלל התשיבות שמאטרתי בחקירותי בנוגע לשיכחה זו היו בגדיר ניסיון לפרש את תוכנה בדייעבד, על פי הגינום של הדברים, כפי שהבנתי אותם בשלבי החקירה השונים. הדבר נאמר על ידי מפורשות פעם אחר פעם במהלך החקירה השונות³¹ (במאמר מסווג יzion כימ במועד החקירה, גם נורי עצמו לא זכר את השיכחה, ובעדותו במשטרת ניסה אף הוא לפרש את תוכנה בדייעבד על סמך ההיגיון).

אף על פי כן, זה החלטת הגניזה והן מכתב השלכות החקירה מתייחסים להסבירים השונים, שניתנו על סמך ההיגיון, ושוחבהר מפורשות פעם אחר פעם כי הם ניתנים על סמך ההיגיון, **כברסאות עובדותיות סותרות**. זאת, באמצעות הסתמכות על שברי ציטוטים מתוך החקירה. חלק מהציטוטים המופיעים במסמכים אלו כאסמכתא לכך שהציגי בחקירותי גרסאות טוירות בקשר לשיכתי עם נורי, אף לקוחים מתוך תשבות ארכות יותר שנפתחות

³⁰ גם בהקשר זה, מאלפת ההשווואה לפסק דין של בית משפט והשלום בתל-אביב בעניינו של שר המשפטים לשעבר, פרופ' יעקב נאן. אחד האנשים שייחסו באירוע מקרה לאחנן היה מילוט וזכה לביצ' באשר לטענה בו מוה עיי' שר הננס אוא, איה דרעי, לעמו בראש ועדת ציבורי. בaczair נכתב כי הדבר אירע בתאריך 22.7.92, בעוד שבמציאות, מונה נאם לתפקיד בתאריך 22.7.91 בחקרתו במשטרת מפרק נאם תחילתו כי מונה לעמו בראש הוועדה במועד השני – בתאריך 22.7.92, ולא אחר מכן, فعل מיזומו לתקן את עדותם. פולח אקטיבית ויוזמה זו לתקן העדות משמשת לפסק הדין כayah הנימוקים המרכזיים לדוחית האישום המדובר:

"... ימים ספורים לאחר מסירתו הוחתוו ת', מתKHR הנאים אל תנ"ץ גروسמן ומorder לו, כי בבדיקה מסמכים מצא את חומר הדוח ומסתר שהתאריך הנכון הוא ... 22.7.91 ..."

הנאים תורח ומתקשר לאיש צוות החקירה ומודיעו שתאריך מינוי לוייר הוועדה הוא 22.7.91, ולא המועד שננקב במהלך חקירותו ביום 27.6.96.

מן הראי לזכור, כי ביום מותקצר לתנ"ץ גROSMAN (ת/81) לא נחשד הנאים, בזודאי ובזודאי לא הוזהר, בגין שימוש היליך משפט או מסירת דבר שקר.

בפניה יזומה זו, יש כדי לאש את גרסות הנאים, לפיה מוחבר בטיעות ותו לא.

...

עט העובה שהנאים התקשר מיזומתו לתנ"ץ גROSMAN, כאשר החוקרם לא ידעו כלל על השגיאה שנפלה בתאריך מינוי הוועדה, ותיקן את תאריך המינוי, מחזקת את המסקנה לא היתה לנאים כוונה פלילית להטעות את ביהם"ש או לחוילו שול. אחרית התנהגתו מלמדת על ראשית כוונתו".

ת"פ נאמן, לעיל בחרעה 29, עמ' 18-19.

³¹ כך, בחקירה הראשונית, שבה ניסיתי לפרש את תוכנה של שיכחה עם נורי על סמך זיכרוני לגבי המועד בו נדע לי על הימצאות המשמק בדי אשכני, דהינו, מותן הבנה שהשיכחה עם נורי קדמה למועד זה, חזותי והdagstoy פעים ורבות במענה לשאלות אודות תוכנה של השיכחה: "זה מה שאנו מכירים. אין לנו שום בסיס להבהיר אוניה. אין לנו שום בסיס להזכיר את הנסיבות... בכח אינני יכול לומר לך מה שקרה... אינני פועל מנסה מההקשר שללה להבהיר אוניה. אין לנו שום בסיס להזכיר את הנסיבות... בכח אינני יכול לומר לך מה שקרה... אינני מאמין, כי שום, לא זכר שיכחה כאזאת" (תמליל חיקרי ראשון, עמי 149); "אני מאמין, אין לנו שום בסיס להזכיר את הנסיבות... אינני מאמין, כי שום, לא זכר שיכחה כאזאת" (שם, עמי 151); "חכול זה בהיינו, אתה יודע, אין לי זיכרון על זה" (שם, עמי 164); "אני לא זכר, אני לא זכר, הכל, הכל נזווה הגוינו" (שם, עמי 165); "אני מאמין, שאתה עליה מהשיכחה, הכל לפני היינו, לא זכר את השיכחה האות. אין לי זיכרון, תשיכחות ואלו מלפני ארבע שנים" (שם, עמי 169). כלומר, החסר שיטפוקתי תהקירה הראשה לבני ווכנה של שיכחה האמוריה לא היו בגדיר גרסה עבוזתית; הגם שיכים ברור כי היגיון שהציגי באותה חקירה באשר לתוכנה של השיכחה עם נורי אכן תואם, על פי חומו החקירה, את מה שאירע בפועל.

באופן זומה, בחקירת השלישית, כאשר ניסיתי לפרש את תוכנה של שיכחה עם נורי על סמך הגרסה שהזגגה לי עיי' חוקר המשטרת ושהיום אני מבין כי היא כל אלה מבוססת מבינה ואילו, ופה נדע לי על הימצאות המשמק בדי הרמטכ"ל קומס לשיכחה, הדגשטי – בהתניות לשאלות הנוגעות לתוכנה השיכחה – כי "אין לי זיכרון לשיכחה, אני מאמין לפי ההיגיון" (חקירה שלישית, גליון 24, שורה 719); "סאטור אין לא זכר את השיכחה, על פי ההיגיון..." (גליון 25, שורה 751; "אין לי זיכרון לשיכחה, אני לא ידוע על מה מודובר" (גליון 26, שורה 768); "אני אכן משער השערות מסוימות שאני לא זכר את השיכחה הזאת, ואני נוטן הסברים על בסיס ההיגיון שנואה לי" (גליון 27, שורות 790-788); "לא זכר את אותה שיכחה אבל לפי ההיגיון ובאותן הנסיבות..." (גליון 28, שורות 831-829).

בhbורה שמדובר בניתוח על סמך ההגינוי, ולא בגרסה עובדתית.³² מיותר לציין כי הבהירות אלו אינן נזכרות בהחלטת הגניזה או במכותב השכלות החקירה.

כאמור, מדובר בשתי דוגמאות מייצגות בלבד, אך די בכך על מנת להראות כי הטענה לפיה נפלו "סתירות" בחקרותי במשפטה – הינה חרות כל בסיס והגינוי. הטענה הנוספת המופיעה במכותב השכלות החקירה, אשר נבנית על הטענה הראשונה כנדבך משלים, ולפיה "סתירות" אלה מקורן בכוונות מכון מצדי, וברצוני להציג בדיעבד את התנהלותי הביעיתית כביבול בקשר ל"מסמך הרפו" – גם היא מורבת כקדמתה. לא בצד, במכותב השכלות החקירה נכתב כי "נראה" שהוא הייתה כוונתי, מונה המעיד על כך שהחלה יתכן הסבר אחר, אותו המכותב מנע מלשקל.³³

"מוות וחיים, ביד-לשון" (משל י"ח, פסוק כ"א). במסמך הנוכחי ביקשתי להראות את הקלות שבה ניתן להטיל זופי, ללא כל בסיס, למי שמשרת מזו כשלושים שנה את המערכת המשפטית והציבורית בישראל. הותרת כתם "ערכי מוסרי" כאמור – משמעותה הרט וחורבן. זהה פגיעה קשה בכבודו של האדם הנחקר ובכל מרכיביו. הפגיעה קשה שבעתים שעה שהחוקר הוא איש ציבור, המבקש להמשיך ולשרת את הציבור.

בxicomo של מסמך קשה זה, חשוב לי להציג כי הוא נכתב בצער רב ובכאב. האמור בו אינו משקף את דעתך באשר להתנהלותה הכללית של מערכת אכיפת החוק בישראל אשר מבשרה. מערכת זו, פועלת לא לאות ובנסיבות במטה להבטיח את שלטון החוק במדינתה, והיא אבו ברית בקיומו כמדינה דמוקרטית. המסמך מלמד, עם זאת, על הכוח העצום הננתן בידי מי שעומדים בראשה של מערכת אכיפת החוק, שבצדיה גם אחראיות להקפה על קוצו של יוד בכל הקשור לשימוש בסמכויות החקירה ולניתוח ממצאה.

א/ג ט/ג
אבייחי מנדלבלייט

³² כך, למשל, הציגו הבא שופיע בחיקורת הגניזה ובמכותב הייעץ: "אתורי שאני מסכים כזה אני לא יכול להפר אותו ולזום שיחה שהמסמך אצלוי", הינו חלק מתשובה ארוכה שנפתחה במלים הבאות: "אי לא זוכר את השיחה הזאת, אבל גם אם אכן לשיטותם שלטעמי אכן לה שום בסיס, אז...". (חקירה רביעית, גיליון 4, שורה 110 – גליון 5, שורה 127). בואן דומה, הציגו המובה בחיקורת הגניזה ובמכותב הייעוץ ולפיו: "יכן היה באותו זמן שלא הגיע לו נתון זה כי היה המסכים שי עם הרמטכ"ל הנוכחי, ראל גדי איינוקוט, לפיקודו זה. במסגרת בחינת מועמדותו של הרמטכ"ל נטען כי פעל שלא כראוי בשני אירועים בהם מסר, לכוארה גרטאות סותרות בהיליכים משפטיים.

³³ בחיקר זה, מאלפת ההשואה בין המקרה הנוכחי לבין התייחסות של הייעומ"ש לממשלה ושל הוועדה המייעצת לנעין מינויים לתפקידים בכירים הנעים ע"י הממשלה (ברשות שופט בית המשפט העליון יעקב טירקל, בה היו חברים גם שר המשפטים משה ניסים, נציג שירות המדינה משה דיין, וחברת הכנסת לשעבר גילה פינקלשטיין), בעודו למינויו של הרמטכ"ל הנוכחי, ראל גדי איינוקוט, לפיקודו זה. במסגרת בחינת מועמדותו של הרמטכ"ל נטען כי פעל שלא כראוי בשני אירועים בהם מסר, לכוארה גרטאות סותרות בהיליכים משפטיים.

במקרה הראשון, הקשור לתאונת אימונים שהחיה למותו של החיליל אסף וקסמן ז"ל, נטען כי נפלה סתריה בין ממצא ועדות חקירה בבחינת שבדקה את המקהלה, ואשר אומצו ע"י איינוקוט, שכן עדותו של האחראי בבית הדין ביחס לחומרה. בחותמת דעתה של המשנה לועמ"ש לממשלה (יעוץ), אשר אומצה ע"י הייעוץ והוגשה על-ידי לוועדת טירקל, נקבע בסוגיה זו כדלקמן:

"ניתן, אולם, לתוהה – כפי שתזהה פרקליט המדינה – האם היה ראי מצד איזינוקוט למסור עדות והוות-דעתם. כאמור בחתימתו לאירוע שאותו ציג איזינוקוט מסקנות מסוימות שקשה לישבן באופן מלא עם מסקנות עדות החקירה, גם אם אכן בינהן סותרה זהותית ונאותה. בה בעיה, דמנוי כי ניתן לראות בנסיבות האמורים גם מושום הבעת גיבוי לפיקודו, שהיא כשלעצמה דבר ראוי, במיוחד בנסיבות הצבאית. מכל מקום, אני סבורה כי אין בתנהלו של איינוקוט בפרשיה זו כדי ללמד על זופי ערבי מובנה כלשהו בתנהלו או באישיותו".

כלומר, הייעומ"ש לממשלה העדיף, ובצדק לטעמי, לפרש את הסתירה כביבול בין מצוי ה-ו"ק שאומצו ע"י איינוקוט לבין דבריו בפני בית הדין הצבאי, כבזו המבוססת על מוטיבציות ראיות וועל תום לבו, ולא כהתנהלות המבוססת על כוונהazonית להטעות את בית הדין הצבאי. עדשה זו אומצה גם ע"י ועדת טירקל.

המקרה השני התייחס לעוזיותו במשפטה של איינוקוט במסגרת תיקת הזיוון של "מסמך הרפו". בעוד שבחיקתו הראשונה, מסר כי שוחת על המסמך עם אלוף (כדרוגתו אז) בני גן ועם אלוף אביה מזרחי, הרי שהחקירותו השניה הודה כי שוחת גם עם גורמים מחוץ לצבא – אלים (במייל) גבי סימוני ותמייר פדרו. ועדת טירקל מסכמת את התייחסותה לכך כדלקמן:

"הוועדה רואה לכך כי העוזיות של המועמד בשתי החקירהות במשפטה כאשר בחיקתו הראשונה לא מסר, בתשובה לשאלת ששאל לגבי מי האנשים שדיברו אליו על המסמך, את כל שמות האנשים שעמדו נושא מעוררת לכאורה תהיה. ברם, בהופעתו בפני הוועדה תאר אלוף איינוקוט באריכות את כל הקשר במעורבותו בפרשת הרפו ... מן הסבירה של אלוף איינוקוט שכונעה הוועדה כי פעילותו בפרשיות הרפו, לרבות בעניין עדויותיו במשפטה הייתה בתום לב ולא מתוך מניעים צדדיים".

לאור זאת, לא מצאה ועדת טירקל כי נפל זופי במועמדותו של איינוקוט ובכישורו לכהונת הרמטכ"ל.

רשימת נספחים

1. החלטת היועץ המשפטי לממשלה בדבר גניזות תיק החקירה בענייני.
2. מכתב היועץ המשפטי לממשלה לראש הממשלה בעניין השלכות מצאי החקירה על המשך כוונתי בתפקיד מזכיר הממשלה.
3. תמליל מקצוע של הקלטות השיחה בין לעוזר הרמטכ"ל, מיום 9.8.10, שעה 14:48.
4. מאמר דעה, אמנון סטרשנוב, "הപצ"ר, ההור והעכבר" (עיתון "ידייעות אחרונות").
5. מאמר דעה, פרופ' ידידה שטרן ופרופ' מרדכי קרמניצר (אתר המכון הישראלי לדמוקרטיה).
6. מאמר דעה עמוס ידלין, "סכנות פרשת מנדלבלייט" (עיתון "הארץ").
7. חוות-דעת עווייד מיק בלס.
8. חוות-דעת עווייד דורור ארץ-אילון.
9. חוות-דעת ד"ר לימור זר-גוטמן.
10. חוות-דעת אל"ם (במיל') משה ינון.
11. חוות-דעת עווייד אליו בכר.
12. מכתב ראשי המחווזות ליועץ המשפטי לממשלה.